ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΓΡΑΜΜΗ ΘΑΝΑΤΟΥ

εκδόσεις
πηγή

τίτλος συγγράμματος
Γραμμή Θανάτου

συγγραφέας
Αλεξάνδρα Βασιλειάδου

....

διεύθυνση έκδοσης
Βαλάντης Ναγκολούδης

σύμβουλος έκδοσης
Γιώργος Ιωαννίδης

atelier
Λυδία Χατζημάρκου,
Άρτεμις Χατζημάρκου

φιλολογική επιμέλεια
Ζωή Τσούρα

α΄ έκδοση Φεβρουάριος 2026
isbn 978-960-626-933-2

Εκδόσεις Πηγή
Θεσσαλονίκη - Αθήνα

A Pigi Publication
Thessaloniki - Athens

www.pigi.gr | 2311 27 28 03 | info@pigi.gr
Μέλος του Πρότυπου Ομίλου Πολιτισμού Πηγή

....

Απαγορεύεται η δημοσίευση μέρους ή του συνόλου του βιβλίου αυτού,
η αναπαραγωγή ή η μετάδοσή του με οποιοδήποτε οπτικοακουστικό
μέσο, χωρίς την έγγραφη άδεια του εκδότη.

Αυτό το βιβλίο είναι αφιερωμένο
στον δάσκαλό μου Κώστα Κρομμύδα.

Γιατί χωρίς εκείνον δεν θα τα είχα καταφέρει.

Του οφείλω πολλά, και τον ευχαριστώ από καρδιάς

Α' Μέρος

Υπάρχουν φορές που δεν βρίσκεις απαντήσεις.

Κι άλλες, που βρίσκεις τον έρωτα.

Άλλοτε το σκοτάδι κρύβει φόβους.
Άλλοτε, πάλι, λευκά περιστέρια.

Ένα μόνο να προσμένεις απ' τη ζωή.

Όσο βαδίζεις στον μπερδεμένο δρόμο της,
ότι θα μείνεις βουβός μπροστά της.

Και τότε; Ρώτα κάποιον που να ξέρει.

Τζ. Τσ. Γκόσαμερ Μάντγουικ
Το Σκοτεινό Σπίτι στη Στροφή γι' Αλλού

Κάθε στιγμή είναι προγραμματισμένη.

Είμαι σίγουρη πως κάποιος εκεί έξω κρατά σημειώσεις για τις ζωές όλων μας. Ξέρει τα πάντα. Ακόμα και τον πόνο που μας προκαλεί ένας θάνατος. Παρά το γεγονός όμως ότι ξέρει, δεν νοιάζεται. Παίρνει από μας ό,τι θεωρεί πως του αξίζει, ώστε να πονέσουμε.

Αυτή θα ήταν η τελευταία μου σκέψη αν πέθαινα αυτή τη στιγμή, σε αυτό το παλιό, κατά τη γνώμη μου, ασανσέρ της πολυκατοικίας που μένει μια από τις καλύτερές μου φίλες.

Σαν ένα νεογέννητο μωρό, νιώθω μόνη. Τα μωρά όταν γεννιούνται είναι μόνα.

Εγώ θα ορκιζόμουν πως δεν ένιωσα ποτέ έως τώρα μόνη.

Ποτέ. Μέχρι να γεμίσει η ζωή μου απώλειες.

Εκείνο το βράδυ θυμάμαι τα αστέρια. Τόσο ανέλπιστα όμορφα, λες και τίποτα κακό δεν είχε συμβεί. Λες και ο έρωτας της ζωής μου δεν είχε σκοτώσει ποτέ την αγαπημένη μου φίλη. Λες κι εκείνη δεν πέθανε ποτέ.

Ασυναίσθητα, παρακολουθώ τα φωτεινά νούμερα του ασανσέρ.

Κάθε που το φως μετακινείται, περνώ κι από έναν όροφο.

Έντεκα όροφοι μέχρι να φτάσω εκεί που θέλω.

Το ίδιο ασυναίσθητα, χαϊδεύω το δαχτυλίδι στο χέρι μου. Ανοιγοκλείνω τα μάτια μου καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια ώστε να συγκρατήσω τα δάκρυα που μου φέρνουν οι αναμνήσεις.

Έχουν περάσει πέντε χρόνια κι ακόμη δεν έχω καταφέρει να συνειδητοποιήσω πως ο Στέφανος, ο άντρας που ετοιμαζόμουν να παντρευτώ, βίασε και σκότωσε την παιδική μου φίλη. Ακόμη θυμάμαι την κραυγή πόνου της Μαρίας όταν ενημερώθηκε για τον θάνατο της Έλις. Ακόμη θυμάμαι την εικόνα του αίματος που είχε μουσκέψει τα μαλλιά της. Έβαφε κόκκινο το λουλουδάτο πουκάμισό της, μα ήταν όμορφη. Δεν πρόλαβε να πονέσει. Τα θανάσιμα τραύματά της την έσβησαν πριν καταλάβει τι επρόκειτο να της συμβεί.

Κι αυτό έχει σημασία για μένα. Το τελευταίο πράγμα που θα μου έδινε χαρά αν αυτή τη στιγμή πέθαινα. Η σκέψη πως δεν βασανίστηκε.

Ήταν Σάββατο και δεν δούλευα, αλλά έφαγα το μεγαλύτερο μέρος της μέρας μου μοιράζοντας τρόφιμα και φάρμακα στους άστεγους που συχνά παρακολουθούσα. Αισθανόμουν τόσο άσχημα όσο τότε, όταν τα μάτια μου ήταν διαρκώς κατακόκκινα κι ένιωθα πως βρισκόμουν σε μια έξαλλη κατάσταση μεταξύ ύπνου και ξύπνιου με εφιάλτες και κραυγές. Μα δεν είμαι σίγουρη αν κοιμόμουν.

Το ρολόι έδειχνε 06:04. Η μέρα ήταν ψυχρή και μουντή, ταίριαζε απόλυτα στα συναισθήματά μου για τον Στέφανο. Άφησα τη σκέψη μου να περιπλανηθεί, καθώς ήμουν σίγουρη πως το μυαλό μου θα κατέκλυζαν πολλές ακόμα αναμνήσεις.

Ο Στέφανος είχε ανέκαθεν μεγάλο πρόβλημα με το αλκοόλ. Υπήρξαν αρκετές φορές που του έσωσα τη ζωή, όταν από τα πολλαπλά του ατυχήματα μεταφερόταν στο νοσοκομείο όπου δουλεύω. Ομολογώ πως τον ερωτεύτηκα πριν καν του μιλήσω. Και δεν μετανιώνω.

Ακόμη και τώρα που η σκέψη μου είναι γεμάτη πληγές, που η καρδιά μου αιμορραγεί για τον θάνατο της Έλις μου και τη δική του απουσία, δεν μετανιώνω, κι αυτό είναι κάτι που δεν αντέχω, όπως ποτέ δεν άντεξα να μάθω όλη την αλήθεια γύρω από τον θάνατό της. Μα γνωρίζω ήδη τόσο πολλά.

Ο Στέφανος δεν καταδικάστηκε ποτέ για τον φόνο της. Είχε ξημερώσει μια μέρα που εμένα με βρήκε μόνη, κι εκείνος είχε εξαφανιστεί. Είχε επιλέξει να διαφύγει δίχως να μου εξηγήσει.

«Κάτι έχετε στον λαιμό σας, δεσποινίς…»

Ορίστε;

Θα ορκιζόμουν πως δεν βρισκόταν άλλος άνθρωπος μαζί μου εδώ. Τον κοιτάω απορημένη στα μάτια προσπαθώντας να καταλάβω τι εννοεί, ή καλύτερα, τι θέλει από μένα.

«Συγγνώμη. Δεν σας κατάλαβα;»

«Κάτι έχετε στον λαιμό σας…» επιμένει.

Τον κοιτάζω ακόμη.

«Μπορώ να διακρίνω καθαρά πότε ένας άνθρωπος περνάει κάποια μορφή κατάθλιψης. Το βλέμμα σας, ακόμα κι ο κόμπος στον λαιμό σας, μαρτυρούν μυστικά…»

Δεν αντιδρώ. Μα στο άκουσμα όσων λέει, έχω ήδη ταξιδέψει πίσω σε εκείνη τη νύχτα.

Γυρνάω να κοιτάξω το κουμπί του ασανσέρ. Αναρωτιέμαι γιατί ακόμη δεν έφτασα στον όροφο της Μαρίας.

«Τι σας συμβαίνει;»

Η ερώτηση αυτού του ανθρώπου με γεμίζει πικρία. Μια θλίψη που πιο πολύ μου προκαλεί οργή, την ίδια ακριβώς οργή που νιώθω για τον Στέφανο, τα ίδια συναισθήματα που γεννιούνται από την απουσία της φίλης μου…

«Πηγαίνετε στον τελευταίο όροφο;»

Μισοκλείνω τα μάτια μου καθώς σκέφτομαι την ερώτηση. *Πώς είναι δυνατόν να γνωρίζει ένας άγνωστος πού θέλω να πάω; Πώς γίνεται να υποθέτει ότι κάτι μου συμβαίνει; Και με τι θάρρος μπορεί και μου απευθύνει τον λόγο;*

Δεν απαντώ. Όχι γιατί φοβάμαι να του επιβεβαιώσω αυτό που ήδη ξέρει, δεν φαίνεται επικίνδυνος, αλλά επειδή στα αυτιά μου ηχούν αυτή τη στιγμή τα λόγια της Έλις.

«Είσαι η καλύτερη γιατρός, Δανάη. Όμως κάθε στιγμή μας είναι προγραμματισμένη. Σε θαυμάζω…»

Δεν έχω πάψει να τη σκέφτομαι. Κοιτώντας τον εαυτό μου, παρατηρώ πως μοιάζω με αληθινό φρικιό. Με τα μπερδεμένα μου μαλλιά, με βλέμμα άδειο και ύφος που μαρτυρά την άρνησή μου για ζωή. Κι αυτό είναι το λιγότερο, καθώς έχω χάσει τα πάντα.

«Α, υπέροχα! Στον επόμενο όροφο κατεβαίνεις!» Κατάλαβε ότι είχα νιώσει άβολα και γελάει. «Παρακαλώ!» συνεχίζει και δείχνει με το χέρι του το κουμπί του τελευταίου ορόφου, που βλέπω να αναβοσβήνει γρήγορα. Μένω μπερδεμένη να τον παρατηρώ –λες να τον γνωρίζω;–, ώσπου η πόρτα του ασανσέρ επιτέλους ανοίγει.

Βγαίνω χωρίς να χαιρετήσω τον κύριο που τόση ώρα μου μιλάει έχοντας πάρει ως απάντηση μονάχα τη σιωπή μου. Για την ακρίβεια, δεν τον κοιτάζω καν.

Προχωρώ με το βλέμμα σκυμμένο χαμηλά, μετρώ τα λιγοστά σκαλοπάτια που πρέπει να ανέβω μέχρι να φτάσω στην πόρτα της Μαρίας.

Πηγαίνετε στον τελευταίο όροφο;

Στην τσέπη μου το κινητό δονείται επίμονα, πράγμα που σημαίνει πως κάποιος με αναζητά. Το πιάνω βιαστικά και απαντάω.

«Γεια. Φτάνω σε δύο λεπτά».

«Φανταστικά! Ξέχασα να σου πω ότι λείπω».

Η Μαρία ακούγεται λαχανιασμένη.

«Έχει κλειδιά κάτω από το χαλάκι. Μπες κι έρχομαι». *Τέλεια. Τουλάχιστον δεν ήρθα τζάμπα ως εδώ.*

Μα όταν φτάνω στον όροφο και καθώς προχωρώ, νιώθω στην ατμόσφαιρα πως κάτι δεν πάει καλά. Περπατάω σταθε-

ρά, ανασαίνω βαθιά προσπαθώντας να ξορκίσω κάθε αρνητική σκέψη. Και ξαφνικά τον βλέπω. Ένας άντρας καθισμένος στο πάτωμα, ακριβώς μπροστά από την πόρτα. Το κεφάλι του είναι αφύσικα σκυμμένο μπροστά απ᾽ το σώμα του. Όσο προχωράω μπορώ και τον παρατηρώ καλύτερα. Τα χέρια του έχουν αφεθεί πλάι στο σώμα. Προχωράω ακόμα περισσότερο αλλά εκείνος εξακολουθεί να μένει ακίνητος.

Είμαι πλέον απόλυτα σίγουρη πως είναι νεκρός.

Απ᾽ το σοκ αυτής μου της επιβεβαίωσης, η τσάντα ασυναίσθητα γλιστράει απ᾽ τα χέρια μου.

2

Το πρώτο πράγμα που με κάνει να υποψιαστώ πως κάτι δεν πάει καλά, είναι η απόλυτη ησυχία στον όροφο. Μια ησυχία εκκωφαντική, που σίγουρα δεν αντανακλούσε όσα πιθανόν είχαν προηγηθεί εδώ.

Τίποτα δεν ήταν φυσιολογικό.

Ο άντρας μπροστά απ᾽ την πόρτα της Μαρίας είναι νεκρός. Έπειτα αναρωτιέμαι πώς κανείς δεν άκουσε το παραμικρό. Αστραπιαία έρχεται στο μυαλό μου ο άντρας που μου μιλούσε μέχρι πριν από λίγο στο ασανσέρ, κι ήταν μαζί μου από τον πρώτο μέχρι τον τελευταίο όροφο μα δεν είχε κατέβει πουθενά.

Στέκομαι παγωμένη, παρατηρώντας το πρόσωπο του νεκρού μπροστά μου. Τον πλησιάζω. Βάζω τα δάχτυλά μου στον κρύο του λαιμό ψάχνοντας για σφυγμό. Είχα την εντύπωση πως ως γιατρός, ίσως να μπορούσα να βοηθήσω με τις γνώσεις μου.

Για να είμαι ειλικρινής, ήλπιζα να είχα κάνει λάθος από την αρχή, όμως όλα έδειχναν πως αυτός ο άνθρωπος είχε πεθάνει ώρες πριν τον βρω μπροστά μου, κι αυτό το κατάλαβα όχι μόνο από τον σφυγμό που δεν είχε, αλλά κι απ᾽ τη φρικιαστική του εικόνα.

Ο λαιμός του ήταν κομμένος κι η βαθιά πληγή που υπήρχε, είχε ήδη ξεραθεί.

Πισωπατώ. Το αίμα μου νιώθω να παγώνει σε μια φευγαλέα σκέψη.

Αν αυτός ο άντρας βρίσκεται ώρες στηριγμένος σ᾽ αυτή την πόρτα, πώς η Μαρία κατάφερε να βγει απ᾽ το διαμέρισμά της;

Χιλιάδες σκέψεις πέρασαν από τον νου μου. Όλα όσα συνέβησαν τα τελευταία δέκα λεπτά που βρίσκομαι σε αυτή την πολυκατοικία, μου φαίνονται ύποπτα.

Το κινητό μου…

Πού είναι;

Κάνω στροφές γύρω από τον εαυτό μου πανικόβλητη. Η τσάντα μου είναι πεταμένη λίγα βήματα μακριά μου, πάνω μου δεν νιώθω πως υπάρχει κινητό, οπότε υποθέτω πως ασυναίσθητα το έβαλα εκεί. Βιαστικά, πετώ όλα τα πράγματά μου στο πάτωμα αδειάζοντας την τσάντα μέχρι να το βρω. Ηρεμώ όταν τελικά το πιάνω στα χέρια μου και πληκτρολογώ με τα μάτια καρφωμένα πάνω σε εκείνον.

Μια φωνή ακούγεται πριν προλάβω να βάλω το κινητό στο αυτί μου, τρομάζοντάς με για πολύ λίγα δευτερόλεπτα.

«Σου είπα ότι έρχομαι σε λίγο».

«Μαρία…» λέω με φωνή που τρέμει. «Έξω από την πόρτα σου υπάρχει ένα πτώμα».

«Δανάη, έχεις τρελαθεί εντελώς;»

«Μα…»

«Ρίξε λίγο νερό στο πρόσωπό σου όταν μπεις μέσα. Υπόσχομαι να μην αργήσω…»

Πίσω μου ακούω το ασανσέρ να ανεβαίνει πάλι, πιθανόν στον όροφο που βρίσκομαι.

Η κλήση έχει τερματιστεί.

Εκείνος ο άντρας.

Δεν κουνιέμαι απ᾽ τη θέση μου. Απλώς στέκομαι περιμένο-

ντας μέχρι να ανοίξει η πόρτα που έχει μείνει κλειστή σίγουρα αρκετές ώρες πριν έρθω.

Και σίγουρα πριν φύγει η Μαρία.

Ακούω διάφορους ήχους, βήματα βαριά, γυαλιά που σπάνε, ίσως και φωνές. Η προσοχή μου είναι στραμμένη αλλού, όταν το ασανσέρ σταματά στον όροφο.

Ύστερα καταλαβαίνω πως ο άντρας που όρμησε αμέσως καταπάνω μου κρατάει κι ένα αντικείμενο. Ένα μαχαίρι.

Ένα ματωμένο μαχαίρι.

«Όχι…» ήταν το μόνο που κατάφερα να πω. Ήθελα να ακουστεί σαν προσταγή, αλλά ακούστηκε σαν ικεσία. Η φωνή μου ψιλή, τσιριχτή όπως ποτέ δεν ήταν και, το χειρότερο, απίστευτα αξιολύπητη.

Έβλεπα μπροστά μου δύο γεροδεμένα χέρια να προσπαθούν με τα λαστιχένια γάντια να κλείσουν το στόμα μου χωρίς να ξέρω τι σημαίνει αυτό κι αν ήταν απαραίτητο να γίνει, μιας κι εκτός από αυτό το όχι, δεν είχα βγάλει μιλιά.

Μη σε πιάνει πανικός. Δεν θα πάθεις τίποτα. Προσπαθούσα η ίδια να καθησυχάσω τον εαυτό μου.

Μέσα στο διαμέρισμα της Μαρίας ήχησε ένας δυνατός θόρυβος, σαν κάποιος να βρισκόταν μέσα και μόλις να είχε σπάσει κάτι. Στο χολ ασταμάτητα έπεφταν διάφορα αντικείμενα· με κατέκλυσε ένας φόβος που θα έπρεπε να με κάνει να γίνω δυνατή ώστε να επιβιώσω, αλλά στην πραγματικότητα με παρέλυσε. Συνειδητοποίησα ότι κρατούσα την ανάσα μου.

Γαμώτο.

Ήμουν παγιδευμένη.